

Min anden Hovedgrund ligger i Hensynet til Armeens vigtigste Interesse. Hvis det kom til at staae uimodsaegt, hvis det tillodes, at den ene Landsdeel, Kongeriget, kunde optage Bestemmelser fra Armeepleanen og overføre dem i Værnepligtsloven; da maatte en saadan Ret ogsaa kunne tilkomme enhver af de andre særlige Landsdele, og enhver af dem kunde da udtage de Bestemmelser, som tiltalte dem i Armeepleanen, indsætte dem i Værnepligtsloven og slaae dem fast der. Hvad vilde imidlertid Følgen blive? Ganske simpelt den, at naar en Forandring skulde foretages i Armeepleanen, da maatte der skee Forhandlinger mellem Monarchiets lovgivende Magt og enhver af de respective Forsamlinger for de særskilte Landsdele, for at komme overeens om en Afsløsning af de Bestemmelser, man saaledes havde fastslaaet i Værnepligtslovene. Banffeligheden af at tilveiebringe en Overensstemmelse paa dette Gebeet vilde da bevirke, at Armeepleanen kom til at henstaae usforandret til ubodelig Skade for Armeen, idet den nu forældede Armeeplean haardt trænger til at afløses af en ny. Hvis man indrømmede de særlige Landsdele en saadan Ret, hvor var da Grændsen? Vilde man saa engang foretage Modificationer i Armeepleanen, vilde Følgen meget let blive, at dette kun kunde skee paa vilkaarlig Maade. Her foreligger jo allerede et slaaende Beviis for, hvorvidt man kan gaae.

En Hovedbestemmelse i Armeepleanen er den, at Mandskabet i de første 8 Aar ubetinget skal møde til Tjeneste; den secundaire bestaaer i Forskjellen for hver af de respective Vaabenarters Tjenestetid. — Den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds har nu af den secundaire Bestemmelse udtaget det, som er gjældende for en enkelt Vaabenart, Infanteriet; han mener det er generende, at der existerer ueensartede Bestemmelser for de respective Vaabenarters Tjenestetid, og vil derfor, at den Regel, som gjælder for Infanteriet, ogsaa skal gjælde for de andre Vaabenarter; han gjør altsaa den secundaire Bestemmelse til en Hovedregel og overfører den i Værnepligtsloven. Lad os nu følge dette Raisonnement i alle dets Conseqventser og see, hvorvidt det kan føre. Som bekjendt ligger Mandskabet

bet af de forskjellige Vaabenarter i kortere eller længere Tid i Tjenesten, efter som det er ansat ved meer eller mindre complicerede Vaabenarter. Infanteriet ligger saaledes 16 Maaneder, Cavalleriet 18 Maaneder, Sappererne og Minevernerne 24 Maaneder, Ingeniørerne og Artilleriet 25 Maaneder o. s. fr. Støttende sig til dette Præcedens, kan man ganske vist sige, at der er en stor Ubillighed i, at Mandskabet skal ligge i saa ulige Tid i Tjenesten; thi fordi en Mand er vant til at passe Heste eller besidder Styrke til at haandtere en Kanon, hvorfor skal han da ligge længere i Tjenesten end en anden Mand, der ikke besidder saadanne legemlige Fortrin? Hvorfor skal det bevirke, at den ene kun ligger 16 Maanedere i Tjenesten, medens den Anden maa gjøre Tjeneste i 24—25 Maanedere? Er det ikke vor Pligt, kan man sige, at sørge for, at Mandskabet underkastes en ligelig og retfærdig Behandling? Og da der nu for Infanteriets Vedkommende gjælder den Regel, at Mandskabet ligger 16 Maanedere i Tjenesten, saa decretere vi herved, at den samme Regel er gjældende for alle Vaabenarter, og vi indføre i Værnepligtsloven, at alt Mandskab fra Kongeriget kun skal være den underkastet. Hvori ligger imidlertid Grunden til denne Forskjellighed i de respective Vaabenarters Tjenestetid? Den ligger simpelthen deri, at deres Uddannelse kræver forskjellig Tid, og denne Uddannelse er jo bestemt ved de forskjellige Reglementer, som eksistere ved de forskjellige Vaabenarter. Men hvis det nu bestemtes, at alt Mandskabet for Kongeriget skulde gjøre Tjeneste i samme Tid, vilde det jo være nødvendigt for Krigsministeriet at foretage Forandringer i disse Reglementer; man vilde da blive nødt til at uddanne dette Mandskab i særegne Skoler, kort sagt, man vilde komme ind i en Tilstand, der var aldeles uholdbar. Jeg skal imidlertid ikke føre disse Betragtninger videre. Jeg troer, at hvad jeg har anført, vil være tilstrækkeligt for at vise den farlige og skiblige Bane, vi vilde komme ind paa, hvis vi overstredte Grændsen for den Magtfuldkommenhed, som vi her kunne udøve, en Grændse, der er betegnet ved den simple Regel, der findes i Grundlovsindskrænkningens § 2, der blandt Kongerigets særlige Ansliggen-